

Radikal. Blog

Ayı

Demet Baliođlu, 25.06.2014

Aslında “Dava”ma devam etmekte niyetim. Kendimle de olsa biraz itişip kakışıp yaşadığımı anlayayım diye. Ama araya başka bir mevzu almak mecburiyetini hissettim dün “Kış Uykusu”nu seyredince.

Nuri Bilge Ceylan filmlerini hep sıkıcı, bunaltıcı, hatta abartarak hayattan bezdirici bulanlar olmuştur. Sırf bu yorumlar sebebiyle ben de hiçbirini seyretmeyip sadece görüntülerine fotoğraf karesi olarak bakmayı tercih etmişim. O görüntülerden de bu yorumları yapan insanların aslında büyük ölçüde haklı olabileceklerini düşünmüştüm. Şu anda da buna ters bir düşünce içinde değilim açıkçası, ya da yanılmışım gibi bir kanaatim yok. Ama dün “Kış Uykusu”nu seyredince şaşırđım, itiraf edeyim. Fragmanlarından sıkıntılı bir film olmadığı izlenimini almıştım; ama aklıma filmin, söz gelimi kopmuş birini hayata bağlayabilecek kadar iyi işlenmiş bir yaşam sevinciyle dolu olacağı gelmemişti. Belki bu yorumumu okuyunca filmi seyredenler benim biraz önce bahsettiğim şaşkınlığın çok daha fazlasını hissedecek olabilirler. Ama bu gerçek... Bu tarz bir sevinç olsa gerek, bana Kış Uykusu'na ancak bir Ayı'nın duyabileceği ihtiyacımı hatırlatan.

İnsanı hayata kurgusal sevinçler, zorlama eğlenceler bağlamaz bana göre. Hayatın akışını yakalamak bağlar! Hayata bağlanmanın bir göstergesi midir yerlere yata yata gülmek? Doğal seyrinde iki damla samimi gözyaşı akıtabilmek daha doğru bir işaret olmaz mı bu bağlılık için? **Dürüstlük ve samimiyet arasındaki ilişkiyi dengeli kurmak ve hep ılık tutmak, böyle yaptığını hissettirmek muhatabına... bence bu! hayata daimi ve sağlıklı bağlılığın göstergesi de budur; bunu elde etmek için yapılması gereken de...**

Film sıcaktı bir kere. İlk izlenimim bu oldu. Işıktan bahsediyorum. Teknik bir tercihten. İç mekanlardaki neredeyse tüm ışıklar sıcaktı. Diyalogların geçtiği bütün sahnelerde. Diyaloglar ne kadar birbirine meydan okuma kıvamında olursa olsun fark etmemiş işte. Mesela bu, biraz önce bahsettiğim sevinç hissini veren çok önemli etkilerden biriydi. Diyalog varsa ışıklar sıcak. **İtişirsen gerilsin ve bundan daha doğal bir şey yoktur. Bu yaşamını zindana çeviren bir şey değildir. Doğaldır. Baş edilebilir. Sonuçlandırılabilir.** Yalnızlık sahnelerinin çoğunluğunda ve yabancılaşmanın olduğu tüm sahnelerde de ışıklar soğuktı. Zor ve ağır, hisseden tarafından çekilmesi gereken bir ruh halini vermek için bence de iyi bir tercih, maviden siyaha geçen planlarla dolu sahneler. İyi yönetilmiş bir ışık düzeni sözün özü. Ayrıca, karanlık da hem sıcak hem soğuk ışıkta iyi kullanılan bir olmuş bu filmde.

Sonra benim için birkaç önemli anahtar kelimeye işaret etmesi açısından önemliydi bu film. Hem de sadece bazı kavramları ortaya koymak suretiyle, hiçbir şeyi empoze etmeden.

Mesela **oyalanmak-çalışmak** ikilisi yahut **vicdan-sözde merhamet** veya **yabancılaşma, kibir-aşağılama-tiksinme-gerilme, varlık-yokluk-yoksulluk, algı, iletişim,esneklik...** Bir sürü...

Hem de bu sürüyü birbirine karıştırmadan, tane tane ortaya koymak. Aldığı ödül sadece genel kültür itibarı ile yakın olduğum bir kavram; benim için şahsi bir önemi yok yani. Bu işin ustaları tarafından kabul gördüğü ve prestijli bulunduğu için saygı duyduğum bir ölçüt. Ama herneyse bir ödülü hak etmiş. Bütün dünyaya haykırılması gereken...

Bu arada söylemek isterim ki film sadece bir N.B. Ceylan ürünü değil; Haluk Bilginer'siz bu film gerçekten bu kadar sağlam anlatımlı olamazmış bana göre.

Son derece keyifli bir akşamdı. Gitmeyen kalmasın!